

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/7/2017
Identifikačné číslo spisu: 7111207875
Dátum vydania rozhodnutia: 13.12.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7111207875.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: BENCONT INVESTMENTS, s.r.o., so sídlom Vajnorská 100/A, Bratislava, IČO: 36 432 105, zastúpeného verita, s.r.o., so sídlom Miletičova 5/B, Bratislava, IČO: 35 940 875, proti žalovanému: OTP Banka Slovensko, a.s., so sídlom Štúrova 5, Bratislava, IČO: 31 318 916, zastúpenému Ružička Csekes s.r.o., so sídlom Výsoká 2/B, Bratislava, IČO: 36 863 360, o zaplatenie sumy 3.532,22 eur s príslušenstvom, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3CoZm/21/2014-216 z 29. januára 2015, takto

rozhodol:

Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom č. k. 30CbZm/13/2011-122 z 10. februára 2012 rozhodol o námietkach žalovaného proti zmenkovému platobnému rozkazu Okresného súdu Košice I č. k. 27Zm/8/2011-42 z 19. apríla 2011 tak, že zmenkový platobný rozkaz ponechal v platnosti. Zároveň žalovaného zaviazal povinnosťou zaplatiť žalobcovi náhradu trov námietkového konania vo výške 277,48 eur.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že predmetom konania je plnenie zo zmenky vystavenej dňa 13. mája 2005 a splatnej dňa 7. februára 2011. Keďže žalovaný ako osoba zmenečne zaviazaná (indosant) nezaplatil žalobcovi zmenkovú sumu s príslušenstvom, žalobca si práva zo zmenky uplatnil proti žalovanému v súvislosti s garančným účinkom indosamentu, ktorý vyplýva z článku I. § 15 ods. 1 zákona zmenkového a šekového č. 191/1950 Zb. (ďalej aj „zákon č. 191/1950 Zb.“) podľa ktorého, ak tu nie je opačná doložka, indosant zodpovedá za prijatie a zaplatenie zmenky. Zákon č. 191/1950 Zb. umožňuje indosantovi svoju zodpovednosť za zaplatenie zmenky vylúčiť tak, že k rubopisu pripíše doložku vylučujúcu jeho zodpovednosť - napr. „bez záväzkov“. V danom prípade však žalovaný nevylúčil garančný účinok indosamentu, jeho zodpovednosť je preto daná.

3. Vzhľadom na abstraktný charakter zmenky nie je pre zmenkový záväzok žalovaného podstatný obsah zmluvy o postúpení kauzálnej pohľadávky. Žalovaný sa indosovaním zmenky zaručil za jej vymożenie a keďže garančný účinok zmenky doloţkou napísanou na zmenke nevylúčil, stal sa indosovaním zmenky nepriamym dlţníkom priamo zo zákona. Podmienky vzniku zodpovednosti za vymożenie zmenky upravuje výlučne len zákon č. 191/1950 Zb. ako osobitný predpis, preto nie je moţné garančný účinok indosamentu vylúčiť ţiadnou mimozmenkovou dohodou. Týka sa to aj dodatočnej námietky, ktorou žalovaný spochybnil oprávnenie žalobcu poţadovať od žalovaného zaplataenie sumy, rovnajúcej sa nominálnej výške kauzálnej pohľadávky, keďže pohľadávku postúpil za odplatu, rovnajúcu sa len časti jej nominálnej hodnoty. Źalovaného námietka, týkajúca sa zmenkovej sumy, je námietkou nejasnou, nekonkrétnou a preto zo strany súdu neprejednatelnou. Z námietky nie je jasné, aká suma mala byť do zmenky dopísaná. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že zmenka bola vyplnená nesprávne a v rozpore s dohodou, musí rovnako vedieť, ako mala byť vyplnená správne. Na preukázanie tvrdených skutočností však žalovaný neuviedol ţiaden dôkaz, nepreukázal nesprávnosť výšky zmenkovej sumy a nijakým spôsobom nepreukázal ani neplatnosť zmenky.

4. Len účastník úverovej zmluvy, t. j. priamy dlţník je oprávnený vzniesť námietku premlčania úverovej pohľadávky, keďže sa jedná o námietku vyplývajúcu z mimozmenkového vzťahu. Takáto námietka žalovaného je v zmysle článku I. § 17 zákona č. 191/1950 Zb. neprípustná, keďže nie je zaloţená na jej vlastnom vzťahu k žalobcovi ako majiteľovi zmenky. V tejto súvislosti je potrebné opäť poukázať na abstraktný charakter zmenky a jej nezávislosť od príčinného vzťahu, pre ktorý by nemohla byť námietka premlčania kauzálnej pohľadávky úspešná ani v prípade, ak by ju vzniesol priamy dlţník zo zmenky. Premlčaním pohľadávky nezanká, preto ani prípadné uplynutie premlčacej doby nebránilo žalobcovi doplniť do blankozmenky kauzálnu pohľadávku. Námietka premlčania by bola právne významná len v konaní, v ktorom by sa žalobca domáhal zaplataenia kauzálnej pohľadávky. Za dôvodnú nepovaţoval okresný súd ani námietku, že žalobca na základe zmluvy o postúpení pohľadávky nemohol vstúpiť do všetkých práv majiteľa zmenky, nakoľko nepreukázal, že mu dlţník z úverového vzťahu bol povinný plniť. Źalobca vstúpil do všetkých práv majiteľa zmenky nie na základe zmluvy o postúpení pohľadávky, ale tým, že na neho bola zmenka rubopisom prevedená. Povinnosť dlţníka poskytnúť žalobcovi plnenie z úverovej zmluvy žalobca preukázal zmluvami o postúpení pohľadávok a rozhodnutím STÁLEHO ROZHODCOVSKÉHO SÚDU SLOVENSKEJ BANKOVEJ ASOCIÁCIE, ktorý dňa 19. októbra 2009 vydal rozhodcovský rozsudok sp. zn. 11/2009-1668, ktorý nadobudol dňa 18. novembra 2009 právoplatnosť a dňa 21. novembra 2009 vykonateľnosť voči dlţníkovi v prospech žalobcu. Do dnešného dňa však nedošlo k uspokojeniu pohľadávky žalobcu ani formou exekúcie.

5. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že žalobca stratil práva zo zmenky tým, že nepreukázal predloţenie zmenky dlţníkovi na platenie, súd poukázať na to, že zmenku splatnú v určitý deň musí podľa článku I. § 38 ods. 1 zákona č. 191/1950 Zb. majiteľ predloţiť na platenie v platobný deň alebo v jeden z dvoch nasledujúcich pracovných dní. V tomto prípade bola zmenka v súlade s článkom I. § 4 v spojení s § 77 ods. 2 zákona č. 191/1950 Zb. splatná v pobočke R.. Na tomto mieste bola aj prezentovaná, čo žalobca preukázal protokolom, ktorý podpísali aj pracovníci banky. Źalobca nemal povinnosť zmenku znovu predkladať na platenie dlţníkovi, pretože už len tým, že zmenku umiestenec po predloţení nepreplatil, čo sa považuje za odmietnutie platenia riadne predloţenej zmenky, vznikli žalobcovi postihové práva. Zmenka bola vystavená s doloţkou „bez protestu“, ktorá tým, že ju napísal vystaviteľ, platí aj proti nepriamym dlţníkom. Povinnosť preukázať, že lehoty neboli dodrţané, musí v zmysle článku I. § 46 ods.2 zákona č. 191/1950 Zb. ten, kto sa toho proti majiteľovi dovoľáva. V tomto prípade je to žalovaný, ktorého zaŹaţuje dôkazné bremeno. Źalobca prvopisom zmenky svoje zmenkové práva preukázal, preto súd vydaním zmenkového platobného rozkazu rozhodol o jeho návrhu. Keďže podaním námietok sa zmenkový platobný rozkaz nezrušil, súd v ďalšom konaní skúmal už len to, či obrana žalovaného, vyjadrená v námietkach, je dôvodná a či ním tvrdené a preukázané skutočnosti spôsobili úplný alebo čiastočný zánik povinnosti poskytnúť žalobcovi plnenie zo zmenky. Podľa záveru súdu prvej inštancie vykonaným dokazovaním sa nepreukázalo, že by žalovaný za zaplataenie zmenky nezodpovedal a ani to, že zmeškáním lehoty na predloţenie zmenky žalobca stratil voči nemu právo zo zmenky. Na základe uvedených skutočností súd nemohol akceptovať námietky žalovaného a preto zmenkový platobný rozkaz ponechal v platnosti. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb.

Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a zásady úspechu v konaní. Žalobcovi priznal náhradu trov námietkového konania v sume 277,48 eur.

6. Proti rozsudku Okresného súdu Košice I podal žalovaný odvolanie, o ktorom Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozhodol rozsudkom č. k. 3CoZm/6/2012-156 z 30. októbra 2012 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, pričom sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia, ktoré považoval za správne. Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom konania nepriznal, keďže žalovaný nemal v odvolacom konaní úspech a úspešný žalobca si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil.

7. Na dovolanie žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolačný súd“) uznesením zo dňa 16. apríla 2014, sp. zn. 1Obdo/4/2013 zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 3CoZm/6/2012-156 z 30. októbra 2012 a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dôvodom takého postupu dovolacieho súdu bolo, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté procesnou vadou podľa ustanovenia § 237 písm. f/ OSP v znení účinnom do 31.12.2014 (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom). Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu neobsahovalo náležitosti v zmysle ustanovenia § 157 ods. 2 OSP, nebolo dostatočne odôvodnené a bolo tak nepreskúmateľné. Takéto arbitrárne rozhodnutie súdu porušilo právo účastníka na spravodlivý súdny proces a v konečnom dôsledku mu odňala možnosť konať pred súdom, pretože mu uprelo možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

8. Krajský súd v Košiciach znovu prejednal odvolanie žalovaného podľa ust. § 212 ods. 1 a 2 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 OSP a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1 OSP. Konštatoval, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Pre správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením. Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom konania nepriznal, keďže žalovaný nebol v odvolacom konaní úspešný a úspešný žalobca si ich náhradu neuplatnil. Dovolanie vo veci nepripustil s odôvodnením, že sa nejedná o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

9. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia v súlade s ust. § 219 ods. 2 OSP dodal, že žalovaný zodpovedá za prijatie a zaplatenie zmenky v súlade s čl. I. § 15 ods. 1 zákona č. 191/1950 Zb. z pozície nepriameho dlžníka zo zákona. Dôvodom je, že žalovaný súčasne s postúpením pohľadávky z úverovej zmluvy indosoval predmetnú zmenku na právneho predchodcu žalobcu bez toho, aby vylúčil možnosť jej ďalšej indosácie (čl. I. § 15 ods. 2 zák. č. 191/1950 Zb.). Zodpovednosť za zaplatenie zmenky, ktorá mu indosamentom vznikla, neumožňuje skúmať existenciu, či neexistenciu kauzy zmenky. Zmenka môže plniť okrem platobnej funkcie aj funkciu zabezpečenia pohľadávky, je ale potrebné rozlišovať medzi zabezpečením pohľadávky priamym dlžníkom a zabezpečením indosantom, ktoré vzniklo zo zákona, pri ktorom kauzálné námietky nemajú žiaden vplyv na zodpovednosť za zaplatenie zmenky.

10. Súd prvej inštancie správne posúdil nielen námietku kauzy, zneužitia práva žalobcom, ale aj výšku zmenkovej sumy, vyplňovacie právo, námietku premlčania a zmeškania lehoty na predloženie zmenky na platenie. K námietke zneužitia práva žalobcom podľa čl. I. § 17 zákona č. 191/1950 Zb. odvolací súd podotkol, že žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, že postup žalobcu vo vzťahu k uplatneniu práva zo zmenky voči žalovanému možno klasifikovať ako zlomyseľné konanie na škodu žalovaného. Zmenka býva často indosovaná aj za cenu nižšiu, než je cena nominálna. Okrem toho, pohľadávka bola riadne uplatnená v súdnom konaní proti priamemu dlžníkovi, ktorý ju však neuhradil. Žalobca postupoval v súlade so zákonom a jeho konanie preto nie je v rozpore s dobrými mravmi, resp. zásadami poctivého obchodného styku.

11. Pokiaľ sa jedná o námietku žalovaného o premlčení vyplňovacieho práva, odvolací súd uviedol, že právo vyplniť blankozmenku patrí medzi práva zo zmenky, ktoré sa indosamentom prevádzajú na indosatára. Vyplňovacie právo k blankozmenke však nie je majetkovým právom, ani skutočným

zmenkovým právom, preto sa nemôže podľa žiadneho zákona premlčať. Rovnako námietka žalovaného o premlčaní úverovej pohľadávky nie je dôvodná. Keďže nie je založená na vlastnom vzťahu žalovaného voči žalobcovi ako majiteľovi zmenky, v zmysle čl. I. § 17 zákona č. 191/1950 Zb. je neprípustná.

12. K námietke zmeškania lehoty na predloženie zmenky na platenie odvolací súd uviedol, že zmenka bola predložená včas, o čom svedčí Protokol vystavený R., podpísaný pracovníkmi banky. Pokiaľ žalovaný spochybnil spôsob výpočtu zmenkovej sumy, na preukázanie svojho tvrdenia nenavrhol žiaden dôkaz a ani neuviedol, aká suma by mala byť správna. Ostatné dôvody uvedené žalovaným v odvolaní sú postavené na teoretizovaní o chápaní zmenky, avšak nie sú pre iné právne závery odvolacieho súdu významné.

13. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, ktorým sa domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj ním potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne, aby dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, aby v konečnom dôsledku došlo k zrušeniu zmenkového platobného rozkazu Okresného súdu Košice I č. k. 27Zm/8/2011-42 z 19. apríla 2011 v plnom rozsahu. Podanie dovolania žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ OSP a ust. § 241 ods. 2 OSP.

14. Dovolateľ poukázal na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky už raz vo veci rozhodol, keď uznesením zo dňa 16. apríla 2014, sp. zn. 1Obdo/4/2013 zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 3CoZm/6/2012-156 z 30. októbra 2012 a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dovolací súd takto rozhodol z dôvodu, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu neobsahovalo náležitosti v zmysle ustanovenia § 157 ods. 2 OSP, bolo nedostatočne odôvodnené, a tým aj nepreskúmateľné. Podľa názoru dovolateľa, nový rozsudok odvolacieho súdu, vydaný po zrušení jeho predchádzajúceho rozhodnutia, vôbec neodstránil vady konania vytýkané žalovaným v jeho skoršom dovolaní, ktoré dovolací súd považoval za dôvodné a pre ktoré zrušil predchádzajúci rozsudok odvolacieho súdu. Ani nové rozhodnutie odvolacieho súdu v danej veci argumentačne nereaguje na zásadné tvrdenia žalovaného uvádzané v odvolaní a len sa obmedzuje na konštatovanie vecnej správnosti odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Podľa názoru žalovaného tým došlo opätovne k vadám v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ OSP, keď súdy oboch inštancií odňali žalovanému možnosť konať pred súdom tým, že v rozpore so základnými princípmi Občianskeho súdneho poriadku, s Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“) a medzinárodnými dohodami neakceptovateľne nedostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia, ktoré sú v dôsledku toho zmätočné a nepreskúmateľné, čím sa žalovanému zároveň odňalo jeho ústavné právo na spravodlivý proces.

15. Odvolací súd sa predovšetkým vôbec nevysporiadal so zásadnou námietkou žalovaného o absencii kauzy zmenky, keď opäť len čisto formalisticky vyhodnotil kauzálne námietky žalovaného ako neprípustné s poukazom na to, že (údajne) z konania nevyplývalo, že by žalobca pri nadobúdaní zmeniek konal vedome na škodu žalovaného. Žalovaný v celom doterajšom priebehu konania namietal, že žalobca sa pri nadobudnutí zmenky dopustil vedomého konania na škodu žalovaného v zmysle čl. I. § 17 zmenkového zákona č. 191/1950 Zb., a preto sú prípustné kauzálne námietky žalovaného, t. j. námietky, že zmenka nemá žiadnu kauzu a žalobca si prostredníctvom nej uplatňuje voči žalovanému právo na kompenzáciu nevyožiteľnosti úverových pohľadávok voči pôvodným úverovým dlžníkom žalovaného, hoci takéto právo voči žalovanému nemá. Žalobca v konaní neuniesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal konkrétny existujúci kauzálny vzťah, resp. záväzok na strane žalovaného, ktorý by zmenka kryla.

16. Žalovaný pripúšťa, že pochybil, keď pri prevode zmeniek na spoločnosť BBF capital, a.s. doložkou „sine obligo“ nevytlúčil garančný účinok indosamentu, avšak táto chyba nemôže navodiť stav, pri ktorom sa žalobca špekulatívne obohatí na úkor žalovaného, keď z nepriamych dôkazov produkovaných žalovaným je zrejmé, že žalovaný nemal nikdy niest' zodpovednosť za nevyožiteľnosť úverových pohľadávok, o čom žalobca od počiatku vedel a napriek tomu túto zodpovednosť voči žalovanému (nielen) v tomto konaní vyvodzuje. Podľa názoru dovolateľa, uplatňovanie práva žalobcu odporuje

poctivému obchodnému styku a predstavuje zneužívajúci šikanózný výkon práva, ktorý je v rozpore s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 265 Obchodného zákonníka. Žalobca sa v podstate domáha, aby súd legalizoval také jeho podnikanie, pri ktorom si obchodníci s pohľadávkami smú odkúpiť pohľadávky za 26 % ich nominálnej hodnoty a vzápätí žiadať od postupcu viac než 100 % ich nominálnej hodnoty, a to v rozpore s platnými dohodami a tiež v rozpore s dobrými mravmi a poctivým obchodným stykom. Je prirodzené, že zo samotného indosamentu „vedomé konanie na škodu dlžníka“ nebude zrejmé a ani indosatár (LICITOR FACTORING, s.r.o.) a indosant (žalobca) zo zisťujúcich dôvodov túto skutočnosť nikdy nepriznajú, avšak z napadnutého rozsudku opätovne vôbec nevyplyva, či odvolací súd vôbec posudzoval listinné dôkazy založené v súdnom spise, alebo či vôbec prihliadol na celú skutkovú a právnu situáciu, ktorá vznikla pri nadobudnutí zmenky žalobcom. Z dôvodu nevysporiadania sa so zásadnými námietkami žalovaného, ktoré majú podstatný vplyv na správne súdne rozhodnutie v rozsahu rozporu uplatneného údajného nároku žalobcu s poctivým obchodným stykom a dobrými mravmi, sú napadnuté rozsudky súdov oboch inštancií zmätočné a nepreskúmateľné.

17. Ustanovenie čl. I. § 17 zákona č. 191/1950 Zb. podľa názoru žalovaného nenahrádza ani nelimituje súkromnoprávnu zásadu ekvity prejavenu v ustanovení § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t. j. v zákaze šikanózneho zneužitia práva v rozpore s dobrými mravmi. Ustanovenie čl. I. § 17 zákona č. 191/1950 Zb. predstavuje len dodatočný prostriedok ochrany pred nepoctivým nadobúdateľom zmenky, ktorý pôsobí popri § 3 Občianskeho zákonníka nad jeho rámec, a nie namiesto neho. Výklad súdov, ktorý podali v prejednávanej veci, vylučuje mimoprávne pravidlá správania zakotvené vo všeobecnom predpise len preto, že zákon č. 191/1950 Zb. obsahuje iné „mäkšie“ prostriedky obrany v ustanovení čl. I. § 17. Takýto výklad je podľa žalovaného arbitrárne formalistický, pretože sa obmedzuje len na formálnu aplikáciu predpisov zmenkového práva, bez prihliadnutia na ostatné základné súkromnoprávne princípy. Okrem toho je napadnutý rozsudok spôsobilý navodiť taký stav, že žalobca získa totožné plnenie dvakrát, raz od žalovaného z titulu zmenky a druhýkrát od úverového dlžníka z titulu kauzálnej úverovej pohľadávky, ktorú zmenka zabezpečovala. Súdov totiž nezisťovali a ani vo svojich rozhodnutiach nijako nezohľadnili, že žalobca napriek tomu, že žaluje zo zmenky žalovaného, môže paralelne viesť exekúciu voči úverovému dlžníkovi ako vystaviteľovi zmenky.

18. Podľa názoru žalovaného, rozsudok odvolacieho súdu porušil jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“), pretože odvolací súd sa nevysporiadal so zásadnými námietkami a argumentmi žalovaného v rozsahu väd konania na súde prvej inštancie a rovnako sa nevysporiadal ani s právnou argumentáciou žalovaného počas odvolacieho konania. Duplicitné ignorovanie zásadnej argumentácie žalovaného malo priamy vplyv na konečné nesprávne rozhodnutie vo veci. Tým, že odvolací súd potvrdil nezákonný rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý okrem toho, že vec nesprávne právne posúdil a pri rozhodovaní aplikoval nesprávne ustanovenia zmenkového zákona, sa ani náležite nevysporiadal s kľúčovými námietkami žalovaného, sám rozhodol nezákonne a arbitrárne.

19. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol, pričom uviedol, že dovolanie nie je prípustné. K namietanému porušeniu procesných práv žalovaného podľa jeho názoru nedošlo, pretože súdy oboch inštancií, pri rešpektovaní základných procesných zásad (najmä zásady rovnosti účastníkov konania, zásady kontradiktórnosti, koncentračnej zásady a zásady hospodárnosti) dospeli k rozhodnutiam vo veci samej, ktoré aj dostatočne a presvedčivo odôvodnili. Výbrané judikáty, resp. ich časti, ktoré žalovaný uvádza, buď s prejednanou vecou vôbec nesúvisia, alebo sú len účelovo vykladané a odvádzajú pozornosť od merita veci. Žalovaný sa týmto spôsobom snaží zbaviť svojej zodpovednosti voči žalobcovi nedôvodným rozporovaním postupu súdov oboch inštancií a spochybňovaním nimi vydaných rozhodnutí. V tejto súvislosti žalobca poukázal predovšetkým na priebeh pojednávania na súde prvej inštancie, kde mal žalovaný dostatočný priestor tak na uplatnenie svojich námietok, ako aj na ich zodpovedajúce odôvodnenie. Ako však vyplýva zo zápisníc, sám žalovaný nebol spôsobilý ním formálne vznesené námietky dostatočne a presvedčivo odôvodniť, a to aj na opakovane kladené otázky zo strany konajúceho súdu.

20. K námietkam, týkajúcim sa tzv. zabezpečovacej zmenky a oprávnenosti vznesenia kauzálnych

námietok zo strany žalovaného, žalobca uviedol, že zákon č. 191/1950 Zb. pojem zabezpečovacej zmenky neuvádza a aj v prejednávanej veci platí, že existencia záväzku zo zmenky je nezávislá na existencii záväzku z určitej „zabezpečovanej“ pohľadávky. Vznik a uplatnenie zmenkových záväzkov zákon neviaže na iné predpoklady, než na splnenie hmotnoprávných náležitostí a procesnoprávných predpisov. Pohľadávka majiteľa zmenky a povinnosť dlžníka zaplatiť zmenkovú sumu sú právne nezávislé od základného právneho pomeru, majú samostatnú právnu povahu a existenciu. Záväzok zo zmenky je záväzkom nesporným a žalobca ako majiteľ zmenky nemá povinnosť svoj nárok preukazovať iným spôsobom, než predložením prvopisu zmenky, ktorá, ak spĺňa formálne náležitosti, zabezpečuje svojmu majiteľovi právo na jej zaplatenie. Ako majiteľ zmenky svojím postupom v súlade s príslušnými ustanoveniami zmenkového zákona uplatnil svoj nárok zo zmenky voči žalovanému, tento riadne osvedčil a sudy na tomto základe vydali rozhodnutia, ktorými žalobcovi jeho nárok zo zmenky priznali. Zdôraznil, že ako majiteľ zmenky nie je viazaný poradím dlžníkov, v akom sa zaviazali a svoje práva podľa ust. § 47 ods. 2 zákona č. 191/1950 Zb. môže vykonávať podľa svojej vôle jednou alebo aj viacerými žalobami. Žalovaný ako osoba zmenkovo zaviazaná popri iných svojich námietkach nepreukázal ani „zlomyseľnosť“ či „nedobromyseľnosť“ žalobcu. Sudy oboch inštancií sa v priebehu pojednávania a vykonaného dokazovania dostatočne a presvedčivo vysporiadali s námietkami žalovaného a zodpovedajúcim spôsobom to premietli aj do odôvodnenia svojich rozhodnutí. K rovnakým záverom dospeli aj sudy v Nitre a Bratislave, ktoré v obdobných veciach rozhodli rovnako, ako Okresný súd Košice I a Krajský súd v Košiciach v prejednávanej veci.

21. Z obsahu spisu vyplýva, že dovolanie žalovaného bolo podané v apríli 2015. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“), ktorý v ust. § 473 zrušil Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (zákon č. 99/1963 Zb.). Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany (ust. § 470 ods. 2 CSP). Konania začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálne a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo (ust. § 470 ods. 4 CSP).

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd funkčne príslušný na dokončenie predmetného dovolacieho konania v zmysle ust. § 470 ods. 4 CSP, po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (ust. § 424 CSP), zastúpená v súlade s ust. § 429 ods. 1 CSP, najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

23. Vzhľadom na prechodné ustanovenie § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, dovolací súd prípustnosť dovolania žalovaného posudzoval v zmysle ust. § 236 a nasl. OSP, teda procesnej úpravy platnej a účinnej v čase, keď žalovaný dovolanie podal.

24. Podľa ust. § 236 ods. 1 OSP dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

25. V preskúmvanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie. Podľa ust. 238 ods. 1 OSP je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa odseku 2 vyššie citovaného ustanovenia, je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa odseku 3 vyššie citovaného ustanovenia, je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu,

alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 OSP.

26. S poukazom na vyššie citované ustanovenie možno konštatovať, že dovolateľom podané dovolanie nie je prípustné, pretože smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky uvedené v ust. § 238 OSP.

27. Dovolanie by tak bolo prípustné iba vtedy, ak by konanie, v ktorom bol napadnutý rozsudok vydaný, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v ust. § 237 ods. 1 OSP. Citované zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak je konanie, v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie vydané, postihnuté niektorou z väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia, t. j. ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo súd bol nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

28. K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v ust. § 237 ods. 1 OSP prihliada dovolací súd nielen na námietku dovolateľa, ale aj z úradnej povinnosti podľa ust. § 242 ods. 1 OSP. V prípade, ak dovolací súd zistí, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto väd, zruší rozhodnutie odvolacieho súdu, aj keď dovolateľ toto pochybenie nenamietal.

29. Dovolateľ v dovolaní nenamietal žiadnu vadu konania majúcu za následok prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. a/ až písm. e/ a písm. g/ OSP a existenciu takejto vady nezistil z úradnej povinnosti (ex offio) ani dovolací súd. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

30. Dovolateľ v dovolaní výslovne namietal vadu konania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP z dôvodu, že postupom súdov mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Túto vadu videl v tom, že odôvodnenie rozsudkov súdov prvej a druhej inštancie je nedostatočné a nepreskúmateľné, pretože najmä súd druhej inštancie sa v odôvodnení svojho rozsudku nevysporiadal s jeho kľúčovými námietkami (1. uplatňovanie práva žalobcu odporuje poctivému obchodnému styku a predstavuje šikanózný výkon práva, 2. nezaobranie sa významom kauzálnych námietok v prípade zabezpečovacej zmenky a 3. nesprávne posúdenie otázky dôkazného bremena vo vzťahu k výške zmenkovej sumy).

31. Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f) OSP sa rozumie taký vadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho subjektívnych práv a právom chránených záujmov. Zo znenia zákona „ak sa postupom súdu účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom“ vyplýva, že následok v podobe znemožnenia realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania musí byť v príčinnej súvislosti s nesprávnym procesným postupom súdu, teda s porušením procesných predpisov upravujúcich konanie pred súdom. Odňatie možnosti konať pred súdom dáva ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ OSP do súvislosti výslovne s faktickou činnosťou súdu, a nie s rozhodnutím súdu.

32. Právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (viď. napr. sp. zn. II. ÚS 383/06).

33. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

34. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (viď sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II ÚS 76/07, obdobne Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A. Č.254-B, s.49, § 30).

35. Štruktúra odôvodnenia rozsudku je rámcovo upravená v ust. § 157 ods. 2 OSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti má preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov správal, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil.

36. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdov, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozsudku by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa správal pri svojom rozhodovaní vo veci samej.

37. Ustanovenie § 157 ods. 2 OSP sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (ust. § 211 OSP). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku, alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (viď sp. zn. II. ÚS 78/05).

38. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, dôsledkom čoho by bolo popretie zmyslu a podstaty práva na spravodlivý proces.

39. Podľa ustanovenia § 219 ods. 2 OSP platí, že ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

40. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v preskúmvanej veci odôvodnenie rozhodnutia súdov oboch inštancií nie je nedostatočné, a teda nepreskúmateľné, resp. nie je arbitrárne a svojvoľné, pretože ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia v zmysle ust. § 157 ods. 2 OSP. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie sú zrejme podstatné dôvody, ktoré boli zásadné a relevantné pre rozhodnutie predmetnej veci, pre ktoré súd ponechal v platnosti zmenkový platobný rozkaz Okresného súdu Košice I č. k. 7Zm/8/2011-42 z 19.04.2011. Súd prvej inštancie (okrem iného) uviedol, že predmetom konania je plnenie zo zmenky, nie z úverovej zmluvy a ani zo zmluvy o postúpení pohľadávky, pričom žalobca si práva zo zmenky proti žalovanému uplatňuje z titulu garančného účinku indosamentu, ktorý vyplýva z ust. čl. I. § 15 ods. 1 zákona č. 191/1950 Zb. Indosant je nepriamym dlžníkom zo zmenky a keďže jeho zodpovednosť vyplýva priamo zo zákona, nie je rozhodujúci dôvod, pre ktorý k indosovaniu zmenky došlo a ani to, či zmenka bola indosovaná za odplatu. Zmenkový zákon č. 191/1950 Zb. umožňuje indosantovi svoju zodpovednosť za zaplatenie zmenky vylúčiť tak, že k rubopisu pripíše doložku vylučujúcu jeho zodpovednosť - napr. „bez záväzkov“. Vylúčiť garančný účinok indosamentu je preto možné len doložkou napísanou na zmenke a len ten indosant, ktorý túto doložku k rubopisu pripojil, nezodpovedá za zaplatenie zmenky, čo však v danom prípade žalovaný neurobil. Vzhľadom na abstraktný charakter zmenky nie je pre zmenkový záväzok žalovaného podstatný obsah zmluvy o postúpení kauzálnej pohľadávky. Podmienky vzniku zodpovednosti za vymoženie zmenky upravuje výlučne len zákon č. 191/1950 Zb. ako osobitný predpis, nie je preto možné záručný účinok indosamentu vylúčiť žiadnou mimozmenkovou dohodou. Týka sa to aj dodatočnej námietky, ktorou žalovaný spochybnil oprávnenie žalobcu požadovať od žalovaného

zaplatenie sumy rovnajúcej sa nominálnej výške kauzálnej pohľadávky, keďže pohľadávku postúpil za odplatu rovnajúcu sa len časti jej nominálnej hodnoty. Za dôvodnú súd prvej inštancie nepovažoval ani námietku, že žalobca na základe zmluvy o postúpení pohľadávky nemohol vstúpiť do všetkých práv majiteľa zmenky, pričom nepreukázal, že mu dlžník z úverového vzťahu bol povinný plniť. Poukázal na to, že žalobca vstúpil do všetkých práv majiteľa zmenky nie na základe zmluvy o postúpení pohľadávky, ale tým, že na neho bola zmenka rubopisom prevedená. K námietke ohľadne výšky zmenkovej sumy súd prvej inštancie uviedol, že ide o námietku nejasnú a nekonkrétnu, pretože z námietky nie je jasné, aká suma mala byť do zmenky dopísaná. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že zmenka bola vyplnená nesprávne, v rozpore s dohodou, musí vedieť, ako mala byť vyplnená správne. Na preukázanie tvrdených skutočností však žalovaný neuviedol žiaden dôkaz, nepreukázal nesprávnosť výšky zmenkovej sumy a nijakým spôsobom nepreukázal ani neplatnosť zmenky. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že tento vo svojom odôvodnení podrobne uviedol skutkový a právny stav, na základe ktorého súd prvej inštancie ponechal v platnosti zmenkový platobný rozkaz, pričom sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovým stavom a právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, vrátane odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie. Konštatoval správnosť dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, pričom sa zaoberal aj námietkami žalovaného (ako odvolateľa), ktoré sú totožné s tými, ktoré žalovaný uviedol už v konaní na súde prvej inštancie a ktoré odvolací súd považoval za nedôvodné z tých dôvodov, ktoré uviedol v odôvodnení svojho rozsudku. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia (okrem iného) uviedol, že je nepochybné, že predmetná zmenka bola žalovaným indosovaná na právneho predchodcu žalobcu spolu s postúpením pohľadávky z úverovej zmluvy. Žalovaný nezakázal ďalšiu indosáciu zmenky (čl. I. § 15 ods. 2 zákona č. 190/1951 Zb.), zodpovedá preto za prijatie a zaplatenie zmenky (čl. I. § 15 ods. 1 zákona č. 191/1950 Zb.) a stal sa zo zákona nepriamym dlžníkom (rozsudok NS SR sp. zn. MOBdoV/9/2007 rieši vzťah medzi majiteľom zmenky a priamym dlžníkom). Zodpovednosť žalovaného za zaplatenie zmenky, ktorá vznikla indosamentom, vylučuje skúmanie existencie alebo neexistencie kauzy. Je pravdou, že zmenka môže plniť okrem platobnej funkcie aj funkciu zabezpečenia pohľadávky, avšak je potrebné rozlišovať medzi zabezpečením pohľadávky priamym dlžníkom a zabezpečením indosantom, ktoré vzniklo zo zákona, pri ktorom kauzálne námietky nemajú žiaden vplyv na túto zodpovednosť. Žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal (na ňom je dôkazné bremeno), že žalobca len zneužíva právo a jeho postup znamená zlomyseľné konanie na škodu žalovaného (čl. I § 17 zákona č. 191/1950 Zb.). Žalobca postupoval v súlade so zákonom, a preto jeho konanie nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi alebo so zásadami poctivého obchodného styku. Pri takýchto zmenkách často dochádza k indosamentu, a to aj za oveľa nižšiu cenu, než je nominálna. Je nepochybné (čl. I. § 14 ods. 1 zákona č. 191/1950 Zb.), že indosamentom sa prevádzajú všetky práva zo zmenky, vrátane práva vyplniť blankozmenku (viď napr. rozsudok NS ČR sp. zn. 29Odo/1407/2006). Pokiaľ žalovaný spochybnil spôsob výpočtu zmenkovej sumy, neuviedol, aká suma by mala byť správna a na preukázanie svojho tvrdenia nenavrhol vykonať žiadny dôkaz. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu sa opiera o ustanovenie § 219 OSP. Podľa odseku 1 citovaného ustanovenia platí, že odvolací rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa odseku 2 vyššie citovaného ustanovenia platí, že ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Podľa názoru dovolacieho súdu, procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie prebiehal v zmysle právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku a umožňoval dovolateľovi (žalovanému) zúčastniť sa na úkonoch prvostupňového a odvolacieho súdu. Skutočnosť, že dovolateľ sa nestotožňuje s právnym názorom všeobecného súdu nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Procesným postupom odvolacieho súdu, ale ani súdu prvej inštancie nebola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP, a teda v preskúmvanej veci nebola splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle citovaného ustanovenia OSP.

41. Dovolací súd zároveň upriamuje pozornosť aj na stanovisko NS SR k výkladu ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP (jedná sa o zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia NS SR č. 2/2016 z 3.12.2015), z ktorého vyplýva, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ OSP, pričom len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia

neobsahuje ani zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa vyššie citovaného ustanovenia. Jedná sa o taký výnimočný prípad, keď ide o také nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré neobsahuje ani len zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, čo vykazuje znaky až vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém alebo vady zásadnej, hrubej a podstatnej“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu“. O takýto prípad však v preskúmvanej veci nejde, pretože tak, ako je už vyššie konštatované, skutkové a právne závery obsiahnuté v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu (ktoré spolu s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie tvoria jeden celok) nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj čl. 6 Dohovoru v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil rozhodnutie podľa predstáv žalovaného.

42. Pokiaľ dovolateľ poukazoval aj na nesprávne právne posúdenie veci (ust. § 241 ods. 2 písm. c/ OSP), dovolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, avšak samo o sebe prípustnosť dovolania nezakladá, pretože nie je procesnou vadou so znakmi uvedenými v ust. § 237 ods. 1 OSP.

43. Keďže prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (v znení účinnom ku dňu podania dovolania), dovolací súd ho odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je procesne prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa dovolací súd nezaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

44. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý nemal úspech (ust. § 453 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP). Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3, veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 CSP).

45. Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (ust. § 451 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 393 ods. 2, druhá veta CSP a ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.